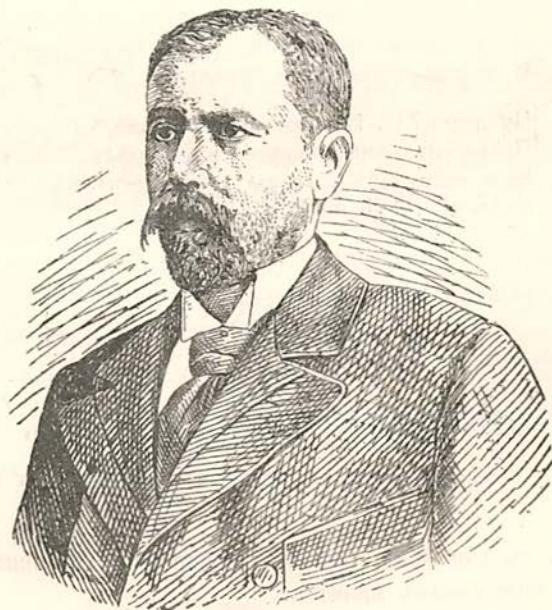

И сега неволно ми се изпрѣчва въ ума такъвъ, какъвто го видѣхъ при първата ни срѣща въ Цариградъ прѣзъ 1879 година. Ученикъ тогава въ императорския лицей, облѣченъ въ красива униформа, Величковъ бѣше петнадесетъ годишно момче. Съ дребенъ рѣстъ, живъ, сабуденъ, чаруващъ съ юношеската си усмивка и умната си рѣчъ. Голѣмиятъ му фесъ недобрѣ похлупваше високото чело, подъ което свѣтѣха тия черни умни очи, блѣстящи отъ вѣтрѣшенъ младежки огнь, който запазиха и до послѣдния денъ на живота му. Величковъ на тая ранна вѣзрастъ окрѫжаваше вече прѣсенъ ореолецъ на слава. Неговата прама „Невѣнка и Свѣтославъ“, прѣставена въ цариградския главенъ театъръ „Наумъ“, бѣ произвела силно впечатление на българската колония тамъ, вѣстниците бѣха разтрѣбили навредъ никому непознатото до тогава име на Величковъ.

Върна се отъ Цариградъ, завършилъ съ успѣхъ лицея и учителствува въ родния си градъ Татаръ Пазарджикъ. Послѣ биде избранъ народенъ прѣдставителъ въ Областното Събрание. Слѣдъ това замина да слѣдва правото въ Парижъ. Върна се и веднага се залови за книжовна и политическа работа.

Прѣзъ това време съвместно съ него съставихме първата „Българска Христоматия“ — идеята бѣ на Величкова.